

LA VERITAT SOBRE ELS DELEGATS GOVERNATIUS O UN CACIQUISME VERGONYANT

Quan el Directori que presideix el Primo (alies L'Oca-Reial, segons l'Unamuno) veié que la seva *boutade* d'escalar el poder no havia convençut ningú—malgrat la martingala de la *opresión del separatismo*,—s'adonà que naturalment havia de preparar-se la retirada («repliegue» segons l'expressió de la milícia espanyola) i cercar qui volgués substituir-lo. Es clar que aixó era difícil; cap espanyol de dos dits de front era capaç de voler ésser hereu de tal herència. Solament els catalans renegats eren capaços d'acceptar-ho i aquests, francament, tots sabem el que valen i que són *uns sacs d'enveja i de bilis*. Davant d'aquesta dificultat se li ocorregué com a única salvació *fer-se un partit*, ja que el partit no existia. I crearen els delegats governatius, cacics de cacics, amb l'objecte d'anar laborant per tal de fer en son dia unes eleccions sistema Mussolini: és a dir, *a tiro limpio*. Veu's aquí la veritat de la creació dels tals delegats, els quals, amb el temps que actuen, han anat fent ço que han pogut per complir aquesta comanda.

Als catalans, però, no ens interessa molt aquest aspecte. Hi estem tan fets a les facècies dels cacics, que ja no ens fan fret ni calor. Només cal recordar les darreres eleccions durant les quals els empresonaments (d'En Macià entre altres) eren el mot de consigna, per a riure'ns de totes les pressions. En unes eleccions, fossin com fossin, Catalunya diria el seu mot definitiu. (I si ho volen provar, que ho provin. Així fos i demà festa).

Hi ha un altre aspecte que és més interessant: és el paper de constants mortificadors dels sentiments naturals i propis del nostre poble.

Tots ells creuen que la seva missió sagrada és de combatre l'ànima de Catalunya. I per això descendeixen a detalls inconcebibles. Veieu algun exemple: El delegat de Vilafranca visita una escola i les noies, naturalment, el saludaren en català. Ell es girà a la mestra i li digué—*La primera impresión ha sido mala. Esta bien que una Sra. se ponga zapatillas para los queazeres domésticos, pero que diria Vd. si de este modo recibiese las visitas?* L'idiota volia dir que la nostra llengua és una cosa d'estar per casa. El seu *il·lustre* president el Gran Primo, la tolera en *los labios femeninos*; ell, més purità, només els dies de fer disabte.

Altre exemple és el cas del delegat de Vilanova, qui feu estar de genollons en terra, mentres dura la seva visita, a una nena, pel terrible crim de dur una cartera

amb una cinta dels colors catalans. Aquest subjecte encarregà al retirar-se que els nens, en arribar a casa saludessin llurs pares... en espanyol. Naturalment que els infants no en feren cabal; si, però, un bon xic de riota. Amb tot cal citar-los, perquè tots els catalans sàpiguen qui son aquests intrusos i els professin tot el rencor i tot l'odi que es mereixen.

Entre aquestes notes, vives i cruents, cal citar també la part satírica d'aquets *redemptors*.

El de Valls visita la casa de la Vila, la qual feu desallotjar quasi en sa totalitat per tal d'habitar-la, tot dient: *Para mí no se molesten, estos mismos muebles me sirven estupidamente bien*.

La muller del de la Bisbal quan sapigué que el seu *il·lustre* espòs tenia que partir cap aquell indret, va tenir encare esma per a dir-li: *Anda, ve a civilizar a aquellos bárbaros*; resposta digna d'una noble descendent de Guzman el Bueno, l'home de les frases de *re-lumbrón*.

Heu's aquí el que es aquesta carregosa institució a la qual el president nominal del Directori (ja que l'efectiu es en Martinez Anido) s'atreu a denominar democràtica. Vaja una democràcia! Tots els tals delegats son coronels o capitants, la majoria retirats, és a dir, la classe més passiva que hom pugui imaginar-se. Per dir-ho en una frase actual, *l'element consumidor* per excelència, perquè no produeix res i consumeix molt.

I aquesta noble institució democràtica L'HA DE PAGAR EL POBLE. Totes les despeses dels delegats governatius (sobressou, personal subaltern, viatges, correspondència, llum, habitació, etc. etc.) carreguen demunt el pressupost dels nostres municipis.

Catalans; cal començar doncs una campanya hostil contra aquestes animetes que volen trepitjar-nos en ço que ens és més sagrat: l'amor de la nostra única Patria, Catalunya.

Cal començar una campanya en que tots i cadascú aportem el nostre esforç per tal de molestar-los i arribar a fer-los la vida impossible.

CAL ISOLAR-LOS COM A UNS APESTATS.

No aneu allà on ells vagin. En els llocs públics (teatres, cassinos, cinemes) rebutgeu els seients del seu costat. No permeteu que els vostres fills juguin ni tinguin cap relació amb els seus. Mostreu-vos dignes i energicament serens, sense témer les seves ires ni admetre el seu afalac. Si us visiten, no els torneu la visita. Catalans: ISOLEU-LOS I EN TOT MOMENT DEMOSTREU-LOS EL VOSTRE ODI MES FERM.